

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **V. Z.**, zast. Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímálovou, advokátkou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení** se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2009, č. j. 1 Cad 89/2008 – 17,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokátky Mgr. Dagmar Rezkové Dřímálové **s e u r č u j e** částkou 1600 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal návrh na obnovu řízení vedeného u Městského soudu v Praze pod spisovou značkou 47 Ca 108/97, ve kterém Městský soud v Praze vydal rozsudek ze dne 13. 3. 1998, č. j. 47 Ca 108/97 – 23, jímž potvrdil rozhodnutí žalované ze dne 3. 2. 1997, č. X. Žalobce uvedl, že se proti žalované již dvanáct let u soudu marně domáhá svých práv na obnovu pozastavených dávek částečného invalidního důchodu. Poukázal na to, že mu Městský soud v Praze zaslal rozsudek ze dne 13. 3. 1998, č. j. 47 Ca 108/97 – 23, na adresu Stochovská 499/72A, Praha 6, kde si ne vlastní vinou nemohl rozsudek převzít, neboť se tato budova propadla do nezakresleného suterénu, a proto se na místě nacházela pouze rozestavěná stavba bez čísla popisného. Poštovní doručovatelka tedy nemohla v místě žalobce vyzvat, aby si soudní zásilku s rozsudkem vyzvedl, neboť na stavbě nebyla ani poštovní schránka. Poštovní doručovatelka mohla pro potřeby soudu pouze vyznačit na zásilce poznámku „adresát se odstěhoval“ a nikoliv, že si zásilku v určené době nepřevzal. Soud však další pokus o doručení

neučinil. Soud naopak odmítl dne 20. 1. 2000 žalobci doručit stejnopis nedoručeného rozsudku; pouze mu předal za poplatek 125 Kč fotokopii rozsudku. Žalobce namítal, že vadný nedoručený rozsudek Městského soudu v Praze, který se soud pokusil opravit dne 8. 8. 2008, je nepravomocný a pro další řízení neúčinný. Zdůraznil, že řízení od počátku před soudy všech stupňů provází vady, které měly za následek nesprávné rozhodnutí ve věci samé. Soudy tak nesprávným postupem odňaly žalobci právo na úspěšnou soudní obranu, přičemž Městský soud v Praze navíc bránil žalobci v právu, když žalobci i Krajský soud v Praze tvrdil nepravdivé skutečnosti, že se spis vedený pod spisovou značkou 47 Ca 108/97 utopil. Žalobce proto žádal, aby řízení vedené u Městského soudu v Praze pod spisovou značkou 47 Ca 108/97 bylo obnoveno a spojeno v jedno řízení s obnoveným řízením u Krajského soudu v Praze pod spisovou značkou 43 Cad 53/2005 a pod spisovou značkou 42 Cad 48/2007 a aby si soud vyžádal tyto spisy a rozhodl o věcné a místní příslušnosti soudu, který spojené věci bude rozhodovat, neboť průběh řízení vykazuje zmatečnost.

Usnesením ze dne 31. 3. 2009, č. j. 1 Cad 89/2008 – 17, Městský soud v Praze návrh na obnovu řízení žalobce odmítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění napadeného usnesení uvedl, že podle § 111 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), se řízení ukončené pravomocným rozsudkem na návrh účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo důkazy nebo skutečnosti, které bez jeho viny nebyly nebo nemohly být v původním řízení uplatněny. Soud konstatoval, že obnova řízení je však podle § 114 s. ř. s. přípustná jen proti rozsudku vydanému v řízení o ochraně před zásahem správního orgánu nebo v řízení ve věcech politických stran a politických hnutí. Vzhledem k tomu, že se žalobce domáhal obnovy řízení, v němž bylo přezkoumáváno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ve věci částečného invalidního důchodu, byl podaný návrh na obnovu řízení nepřijatelný, proto soud podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. usnesením návrh odmítl.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, ve které uvedl, že se v předchozím řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod spisovou značkou 47 Ca 108/97 marně domáhal svého práva na výplatu dávek částečného invalidního důchodu, kterou mu žalovaná zastavila, přestože pro zastavení výplaty dávek nebyly splněny podmínky. Stěžovatel poukázal na to, že na jeho návrh Městský soud v Praze vadný rozsudek v záhlaví výroku dne 8. 8. 2008 opravil a opravený stejnopis rozsudku mu doručil dne 12. 8. 2008. Zopakoval argumentaci z návrhu na obnovu řízení, že mu soud zaslal rozhodnutí na adresu, na které neměl možnost si rozhodnutí soudu včas vyzvednout a ani se nemohl dozvědět o jeho uložení na poště, neboť objekt na této adrese nebyl od roku 1995 vhodný k bydlení. Stěžovatele nikdo nepoučil o tom, že se Městský soud v Praze přestěhoval na novou adresu; přesto soud neuznal stěžovateli datum podání odvolání proti kopii napadeného rozsudku, které podal u příslušného soudu na předchozí adrese Městského soudu v Praze, na které naposledy se soudem o věci jednal. Soudy nesprávným postupem odňaly stěžovateli možnost realizace procesních práv, neboť i Nejvyšší správní soud odňal stěžovateli jeho zákonného soudce, když usnesením ze dne 31. 7. 2003, č. j. Na 634/2003 – 5, věc postoupil k vyřízení Krajskému soudu v Praze, přestože měl o věci jednat Městský soud v Praze, neboť stěžovatel má trvalé bydliště v jeho obvodu. Namítal, že správní řízení vedené u žalované trpí zmatečností vady, která měla za následek nesprávné rozhodnutí ve věci samé, protože stěžovateli byl přiznán částečný invalidní důchod z důvodu pracovního úrazu s trvalými následky, pro které již není schopen vykonávat svoji původní profesi v hlubinném dole. Stěžovatel uvedl, že také řízení u Městského soudu v Praze trpí zmatečností vady. Stěžovatel se proto domníval, že žaloba pro zmatečnost je důvodná, protože jak vyplývá nejenom z obsahu spisu vedeného u Městského soudu v Praze pod spisovou značkou 47 Ca 108/97 a pod spisovou značkou 14 Nc 1633/2001, ale i z obsahu spisů vedených u Krajského soudu v Praze pod spisovou značkou 43 Ca 94/2003 a pod spisovou značkou 43 Cad 53/2005 je zřejmé,

že i tato řízení trpí zmatečností a jsou taktéž napadená žalobou. Stěžovatel žádal Nejvyšší správní soud, aby přezkoumal rozhodnutí obou soudů nižších stupňů a jejich postup v řízeních, jenž těmto rozhodnutím předcházela, neboť tato rozhodnutí jsou napadena mimořádným opravným prostředkem, přičemž Krajský soud v Praze o mimořádném opravném prostředku jednal a rozhodl v občanskoprávním řízení, jehož obě rozhodnutí pod spisovou značkou 36 C 89/2007 Vrchní soud v Praze v odvolacím řízení zrušil a přikázal věc postoupit věcně příslušnému soudu pro správní soudnictví. Dále uvedl, že napadá usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2009, č. j. 1 Cad 89/2008 – 17, z důvodu, že se zjevně jedná o nesprávné posouzení projednávané věci a o nesprávný postup soudu, když soud stěžovatele nevyzval, aby podání doplnil o skutečnosti a důkazy a ani důkazy sám neobstaral, což mohlo mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci samé. Soud se zabýval pouze otázkou přípustnosti návrhu na obnovu řízení, ale již nikoliv zmatečností řízení. Stěžovatel konstatoval, že napadené rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť se soud nevypořádal se všemi navrženými důkazy ani okolnostmi, zejména s námitkou o nedostatku podmínky právní moci a účinnosti napadeného rozhodnutí, ani se nezabýval námitkou nesprávného postupu soudu v předcházejícím řízení; napadené rozhodnutí postrádá odůvodnění, jaké úvahy nebo závěry z navržených důkazů soud učinil a proč soud nabízené důkazy odmítl. Stěžovatel žádal, aby mu soud ustanovil advokáta pro zastoupení v řízení o kasační stížnosti.

Městský soud v Praze ustanovil stěžovateli usnesením ze dne 14. 5. 2009, č. j. 1 Cad 89/2008 – 35, zástupkyni Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímálovou, advokátku.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že v přezkumném řízení proti napadenému rozhodnutí správního orgánu dne 3. 10. 1997 soud vykázal stěžovatele z jednání, uložil mu pokutu a jednání odročil. Soud však na další jednání již stěžovateli nedoručil předvolání a o věci rozhodl v jeho nepřítomnosti, aniž by pro tento postup byly splněny zákonné podmínky. Soud stejnopis vadného rozsudku ze dne 13. 3. 1998, č. j. 47 Ca 108/97 – 23, stěžovateli nedoručil, pouze za poplatek 125 Kč mu dne 20. 1. 2000 předal jeho fotokopii. Soud až po deseti letech doručil stěžovateli stejnopis opraveného rozsudku; rozsudek proto nemohl být vykonatelný ani účinný. Z dávkového spisu žalované podle stěžovatele nelze nevidět, že žalovaná ve správním řízení nepostupovala správně, když rozhodnutím ze dne 10. 1. 1994 stěžovateli zastavila výplatu dávek částečného invalidního důchodu. Stěžovatel nemohl splnit podmínky žalované spočívající v předložení potvrzení o příjmech za rok 1993 již v prosinci téhož roku, protože jako podnikatel příznání k dani z příjmu předkládal správci daně až ke dni 31. 3. 1994, kdy mu správce daně mohl příjmy potvrdit. Pochybení spatřoval stěžovatel také v tom, že žalovaná jeho žádost posuzovala jako novou žádost o přiznání nároku na částečný invalidní důchod, přestože žádal o obnovení výplaty dávek. Žalovaná napadeným rozhodnutím ze dne 3. 2. 1997 žádost stěžovatele zamítla, přestože pro její zamítnutí nebyly splněny zákonné podmínky, když částečný invalidní důchod nebyl stěžovateli odňat. Při přezkoumávání zákonnosti rozhodnutí žalované měl být pro soud rozhodující skutkový stav v době vydání napadeného rozhodnutí a soud neměl provádět dokazování. Soud si však během řízení sám obstaral nové důkazy v podobě posudků o zdravotním stavu stěžovatele, které si žalovaná ve správním řízení před vydáním rozhodnutí o věci neobstarala, ani je neprovedla. Stěžovatel konstatoval, že mu byl již v roce 1977 přiznán částečný invalidní důchod z důvodu pracovního úrazu s trvalými zdravotními následky, pro které po dobu dvaceti let nebyl schopen vykonávat svoji původní profesi v hlubinném dole, proto, bez ohledu na posouzení zdravotního stavu posuzované osoby pro výkon práce v hlubinném dole znalcem, nemohla být splněna podmínka pro opačný závěr žalované. Jestliže žalovaná ke dni vydání rozhodnutí vůbec neposuzovala zdravotní stav stěžovatele, pak se jednalo o neoprávněný zásah do přiznaných práv stěžovatele. Soud však během přezkumného řízení namísto žalované obstarával důkazy, jimiž prováděl dokazování, které měla žalovaná učinit ve správním řízení. Stěžovatel uvedl, že napadené rozhodnutí

o odmítnutí obnovy řízení spočívá na nesprávném právním posouzení, jelikož žalovaná bez zjištění zdravotního stavu posuzované osoby nejprve zamítla stěžovateli žádost rozhodnutím ze dne 3. 2. 1997, a poté až s odstupem více jak tří měsíců zahájila ve věci šetření zdravotního stavu, což bylo již po podání žaloby na ochranu práv stěžovatele. V přezkumném řízení stěžovatel brojil proti neoprávněnému zásahu ze strany žalované, která rozhodla o žádosti o invalidní důchod namísto uplatněného nároku na obnovení zastavených dávek již přiznaného částečného invalidního důchodu. Zastavením výplaty dávek bez posouzení zdravotního stavu stěžovatele žalovaná neoprávněně zasáhla do jeho práv, když mu svým novým rozhodnutím ze dne 3. 2. 1997 a předchozím pokynem k zastavení výplaty přiznaných dávek přiznané právo znemožnila užívat. Stěžovatel upozornil na to, že proti rozsudku napadenému návrhem na obnovu řízení nemohl uplatnit řádný ani mimořádný opravný prostředek dříve než nyní, protože soud odmítl stěžovateli vydat stejnopis svého rozhodnutí. Návrh na obnovu řízení je podle stěžovatele důvodný, neboť žalovaná svým jednáním neoprávněně zasahovala do jeho práv, když ve správním řízení zcela ignorovala procesní předpisy a vydávala pokyny k zastavení výplaty dávek stěžovateli bez zahájeného řízení. Napadené usnesení je nepřezkoumatelné, neboť soud se nevypořádal se všemi navrženými důkazy ani okolnostmi, zejména s námitkou o nedostatku podmínky právní moci a účinnosti napadeného rozhodnutí, ani se nezabýval námitkou nesprávného postupu soudu v předchozím řízení a neposoudil relevanci navrženého důkazu o nevhodnosti objektu k bydlení a o nemožnosti doručování písemností stěžovateli v předchozím řízení. Napadené rozhodnutí postrádalo v odůvodnění úvahy a závěry o tom, jaké úvahy nebo závěry z navržených důkazů učinil anebo proč soud nabízené důkazy odmítl. Stěžovatel tak podal kasační stížnost z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. S ohledem na výše uvedené skutečnosti navrhl stěžovatel, aby Nejvyšší správní soud usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2009, č. j. 1 Cad 89/2008 – 17, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Předmětná kasační stížnost byla podána z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu na obnovu řízení. Návrh na obnovu řízení je mimořádným opravným prostředkem, který umožňuje překonat jednu z tzv. negativních podmínek řízení - překážku věci rozhodnuté (*impedimentum rei iudicatae*) - a znovu rozhodnout ve věci. Cílem obnoveného řízení je odstranit nedostatky ve skutkových zjištěních, jež vyšly najevo až po právní moci rozhodnutí. Ve správním soudnictví je obnova řízení jako užívaný procesní nástroj upravena v § 111 a násl. s. ř. s. Úprava podstatná pro posuzovanou věc je přitom obsažena v § 114 s. ř. s., jenž pozitivně i negativně vypočítává taxativním způsobem, ve kterých věcech lze návrh na obnovu podat, jinými slovy upravuje přípustnost návrhu. Ve správním soudnictví je tak podle uvedeného ustanovení obnova řízení přípustná jen proti rozhodnutí vydanému v řízení o ochraně před zásahem správního orgánu a ve věcech politických stran a politických hnutí. Zde je tedy nutno konstatovat, že Městský soud v Praze postupoval správně, pokud návrh na obnovu řízení odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 114 odst. 1 s. ř. s.

jako nepřijatelný, neboť z posledně zmiňovaného ustanovení *a contrario* vyplývá, že obnova řízení není přípustná proti rozhodnutí vydanému v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu; právě obnovy takového řízení se přitom stěžovatel domáhal. Nutno dodat, že ve správním soudnictví nelze vzhledem ke vzájemné autonomii civilního a správního soudnictví aplikovat ustanovení občanského soudního řádu o přípustnosti žaloby na obnovu řízení. Ostatně § 64 s. ř. s. předpokládá přiměřenou aplikaci pouze části první a třetí občanského soudního řádu.

V posuzované věci se stěžovatel dovolával obnovy řízení ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod spisovou značkou 47 Ca 108/97. Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že předmětem přezkumného soudního řízení v této věci byl opravný prostředek, kterým se stěžovatel domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 3. 2. 1997, č. X. Tímto rozhodnutím Česká správa sociálního zabezpečení zamítla žádost stěžovatele o částečný invalidní důchod s odůvodněním, že podle posudku lékaře Pražské správy sociálního zabezpečení v Praze 6 ze dne 17. 12. 1996 není částečně invalidní podle § 44 odst. 1 a 2 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů. Uvedené soudní řízení skončilo rozsudkem Městského soudu ze dne 13. 3. 1998, č. j. 47 Ca 108/97 -23, jímž bylo rozhodnutí žalované potvrzeno, a dále bylo rozhodnuto o tom, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Z výše uvedeného je zřejmé, že původním opravným prostředkem, podaným podle části páté hlavy druhé o. s. ř., ve znění účinném do 30. 4. 1997 (rozhodování o žalobách a opravných prostředcích proti rozhodnutím správních orgánů), se stěžovatel domáhal soudního přezkumu výše identifikovaného rozhodnutí žalované.

Tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti, že návrh na obnovu řízení podal podle § 114 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy aby ho soud ochránil před neoprávněným zásahem správního orgánu, který měl spočívat v zastavení výplaty dávek částečného invalidního důchodu bez posouzení jeho zdravotního stavu, je nesprávné.

V nejobecnějším smyslu je samozřejmě jakýkoliv úkon orgánu veřejné moci, způsobilý intervenovat do subjektivních práv právnických a fyzických osob, a tedy i rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., možné označovat za „zásah“ [např. podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy rozhoduje Ústavní soud o ústavní stížnosti proti pravomocnému rozhodnutí a jinému zásahu orgánů veřejné moci do ústavně zaručených základních práv a svobod], nicméně pro účely správního soudnictví je nutno vycházet ze soudního řádu správního, jenž v rámci soudní ochrany poskytované veřejným subjektivním právům jednotlivců při působení veřejné správy, pojem zásahu ve výše zmíněném nejširším smyslu člení a pro takto druhově vyčleněné podmnožiny stanoví jednotlivé typy řízení [v této souvislosti lze zejména rozlišovat mezi: 1. rozhodnutím správního orgánu dle § 65 odst. 1 s. ř. s., 2. nečinností správního orgánu (§ 79 odst. 1 s. ř. s.), a 3. nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu (zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s.)].

Podle ustanovení § 82 s. ř. s., každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu, nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu, trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky, a nebo hrozí-li jeho opakování.

Přesnou definici zásahu zákon neobsahuje, resp. ani není možná, protože pod pojem zásahu (ve smyslu § 82 s. ř. s.) spadá velké množství faktických činností správních orgánů, ke kterým jsou oprávněny různými zákony. Jde o úkony neformální, pro které mohou a nemusí

být stanovena pravidla, např. faktické pokyny (typicky v dopravě), bezprostřední zásahy (při ohrožení, při demonstraci, příkazy ke zjednání nápravy), zajišťovací úkony atd. Jedná se tedy obecně o úkony, které nejsou činěny formou rozhodnutí, ale přesto jsou závazné pro osoby, vůči nimž směřují. Tyto osoby jsou povinny na jejich základě něco konat, nějaké činnosti se zdržet nebo nějaké jednání strpět, a to na základě jak písemného, tak i faktického (ústního či jinak vyjádřeného) pokynu či příkazu. Kromě neformálnosti samotného zásahu je neformální i donucení v případě nerespektování pokynu či příkazu (když ovšem i donucení je zahrnuto pod legislativní zkratku „zásah“).

Stěžovatel se přitom domáhal v řízení u Městského soudu v Praze vedeného pod spisovou značkou 47 Ca 108/97 přezkumu rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 3. 2. 1997, č. X, kterým bylo rozhodnuto o jeho žádosti o částečný invalidní důchod; v takovém případě však mohl být zkrácen na svých právech až poté, co bylo o jeho žádosti rozhodnuto, tedy pouze rozhodnutím žalované. Ochrana proti zkrácení veřejných subjektivních práv rozhodnutím správního orgánu je ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. poskytována v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. (§ 65 a násl. s. ř. s.).

Byť uvedené rozhodnutí stěžovatel mohl považovat za citelný „zásah“ do svého života, není toto rozhodnutí nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s., neboť obsah tohoto ustanovení předpokládá, že zásah správního orgánu není rozhodnutím. Lze dodat, že prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem nelze zpravidla podrobovat testu zákonnosti jednotlivé procesní úkony správního orgánu, které zpravidla směřují k vydání rozhodnutí a samy o sobě nepředstavují intervenci do práv účastníka řízení.

Za této situace Městský soud v Praze postupoval správně, pokud řízení, vedené jím pod spisovou značkou 47 Ca 108/97, nepovažoval za řízení o ochraně před zásahem správního orgánu a dovedl, že podmínky pro obnovu řízení nejsou v posuzované věci splněny.

Nedůvodným je dále stěžovatelovo tvrzení, že se Městský soud v Praze nezabýval předloženými novými důkazy a skutečnostmi, jakož i vadami správního řízení a původního soudního řízení. Městský soud v Praze dospěl ke správnému závěru o nepřípustnosti návrhu a tedy o existenci neodstranitelného nedostatku podmínek řízení, pro který v tomto řízení nebylo možné pokračovat. Za tohoto stavu soud musel návrh odmítnout a dále se již jeho obsahem nezabývat. Městský soud v Praze se tak namítanými otázkami správně vůbec nezabýval, neboť nedostatek podmínek řízení mu to neumožnil.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal stěžovatelovy námitky důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů kasační stížnosti bylo rozhodnuto tak, že účastníkům se nepřiznává právo na jejich náhradu, neboť stěžovatel nebyl ve věci úspěšný a správní orgán nemá na jejich náhradu právo ze zákona (§ 60 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyní advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.).

Výše odměny byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a to za dva úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě právního zastoupení a v písemném podání týkajícím se věci samé ze dne 11. 8. 2009, a náhrady hotových výdajů,

tedy ve výši 2 x 500 Kč a 2 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 2, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], celkem 1600 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. září 2009

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu